

til en midlertidig Finantslov, hvis det overhoved skulde komme under alvorlig Overveelse, maatte indeholde mere, end hvad der findes i de nys omtalte paa tidligere Tidspunkter før 1ste April vedtagne midlertidige Love. Derfor findes der ogsaa et Tillæg saalydende: „Egledes bemyndiges Regjeringen til i samme Tidsrum at afholde saadanne overordentlige Udgifter, som fandtes optagne paa det af Folkethinget den 31te Marts dette Aar vedtagne Forslag til Finantslov for Finantsaaret 1877—78“. Der har, som det høie Thing let vil forstaa, ikke været Tid til i det Enkelte at gennemgaa og sammenligne det Forslag til en Finantslov, som blev vedtaget af Landstinget, med det, der blev vedtaget af Folkethinget den 31te Marts d. A., og om man endog temmelig nøie husker de vigtigere Uoverensstemmelser og navnlig helt levende mindes de Punkter, om hvilke der blev ført den mest fremtrædende Hovedforhandling, saa er det jo en Selvsølge, at man ikke med den Sikkerhed erindrer alle Enkeltheder, at man drifter sig til som Ordfører at fremhæve dem. Det høres, som sagt, altsaa til Ulemperne ved Sagens Forhandling, at en saadan omhyggelig Undersøgelse har været umulig. Jeg tør under disse Omstændigheder vel henvise til, hvad der af Ordføreren i Folkethinget, som vistnok i længere Tid har kunnet lysle med disse Spørgsmaal, er blevet fremhævet. Jeg tør saaledes bemærke, at det af ham er ytret, at Folkethingets Forslag vilde indeholde Hjælpemiddel for adskillige Udgifter, som ikke fandtes i den provisoriske Finantslov. Dette bliver jo her enstydigt med det af Landstinget vedtagne Finantsforslag; thi i den foreslåede Lov af 12 April dets Aar optoges der kun saadanne Udgifter, som vare vedtagne baade af Folkethinget og af Landstinget, jeg kan altsaa bruge denne Udtalelse af den ærede Ordfører i Folkethinget lige overfor det af Landstinget vedtagne Forslag. Han nævnedes som saadanne Udgifterne til Lønningstillæget til Skolelærerne, nogle Posten paa Underrigsministeriets Budget, en Post med Hensyn til Forsøgsstationen paa Fauerbogaard, en Post med Hensyn til Seminaristerne, en anden med Hensyn til et Aar til nogle Zifferer o. s. v. o. s. v. Med Hensyn til disse Forslag skulde altsaa Regjeringen bemyndiges til at afholde Udgifterne, for saavidt de kunne gaa ind under Udtrykket „overordentlige Udgifter“, som er brugt i Lovudkastet, Noget, som aldeles ikke er mig klart, men som jeg ikke nærmere skal undersøge. For saavidt altsaa alle disse Bevillinger gaa ind under de Ord, som ere brugte i Lovudkastet, vil der være givet Regjeringen Bemyndigelse til i det Tidsrum, for hvilket Løsen gjælder, at afholde saadanne Udgifter. Derved møder imidlertid den Eiendommelighed, at paa samme Tid, som dette skulde vedtages, paa samme Tid knyttes der dertil den Erklæring fra Ordførers Side — den

kan naturligtvis kun staa som en Erklæring fra Ordføreren, men jeg er pligtig til at fremhæve den, thi uden det kan hele Situationen slet ikke forstaaes. „Vi gaa ud fra“, siger Ordføreren, „at Regjeringen ikke vil benytte disse Bevillinger“; dette gjentages senere i en anden Udtalelse af Ordføreren: „Jeg tror, at den høitærede Conseilspræsident spurgte om, hvorvidt det fra nogen Side ventes, at Regjeringen skulde bruge de ved en saadan midlertidig Lov givne Bevillinger fuldt ud. Jeg svarer dertil, nei, det ventes ikke fra vor Side, vi vente ikke noget Saadant.“ Det er ganske rigtigt, at en Regjering ikke er pligtig til at bruge enhver Bevilling, som er opført paa Finantsloven, men det Eiendommelige her er dette, at der opføres i dette Forslag i § 1 en Bemyndigelse til at afholde visse Udgifter, om hvilke det forud siges af dem, der foreslaa og stemme for en saadan Bevilling, at de vente bekæmt, at Regjeringen ikke vil benytte dem. Naar der nu spørges om, hvorfor Forslaget har faaet denne forunderlige Form, saa kunde eller maatte man jo tro, at der var lagt en særlig Vægt paa, at der netop blev henvist til det af Folkethinget vedtagne Finantslovsforslag; det hedder jo: „Udgifter, som fandtes optagne paa det af Folkethinget den 31te Marts d. A. vedtagne Forslag til Finantslov for Finantsaaret 1877—78“, men nu erklæredes det paa det Bestemteste af Ordføreren, at der deri ikke skulde ligge Noget, som kunde træde Landstingets Ret for nær. Ordføreren siger: „Jeg har tænkt mig, at det maaste kunde vække Anstød, at der er nævnt Folkethinget, det vilde maaste kunne opfattes, som om Folkethinget derigjennem vilde tilfidesætte eller overse Landstinget.“ Efter den Motivering, Ordføreren har givet, tror han imidlertid, det vil være fuldstændigt klart, at dette „ikke blot ikke er vor Mening“, — „vor“ betegner det Flertal i Udvalget, som stiller Forslaget — men, „at det er vor Mening“, hedder det, „fuldstændigt imod“. Dette udtales senere paa et andet Sted i Udtalelserne af Ordføreren ligesaa bestemt, ja, om muligt, endnu bestemtere. Da jeg ikke har kunnet være sikker paa, i hvilket Omfang samtlige ærede Medlemmer have hørt Leilighed til i den korte Tid, der er forløben siden 1ste Behandling, at gennemlæse de ikke ganske korte Beretninger om Mødet, har jeg troet som Ordfører at skylde baade dette Things Medlemmer og det andet Things Ordfører at give dette Referat af de Udtalelser af Ordføreren, der syntes mig at fortjene særlig Fremhævelse. Det er jo Noget, som der kun undtagelsesvis er Dødsfordring til, men Forholdene ere jo ogsaa noget eiendommelige. Men netop efter den Fremstilling, der er givet fra den Side, hvorfra Forslaget kommer, opstaa der jo aabenbart det Spørgsmaal: hvorfor vil man da, at Forslaget skal have en saadan Form, et saadant Indhold som det,